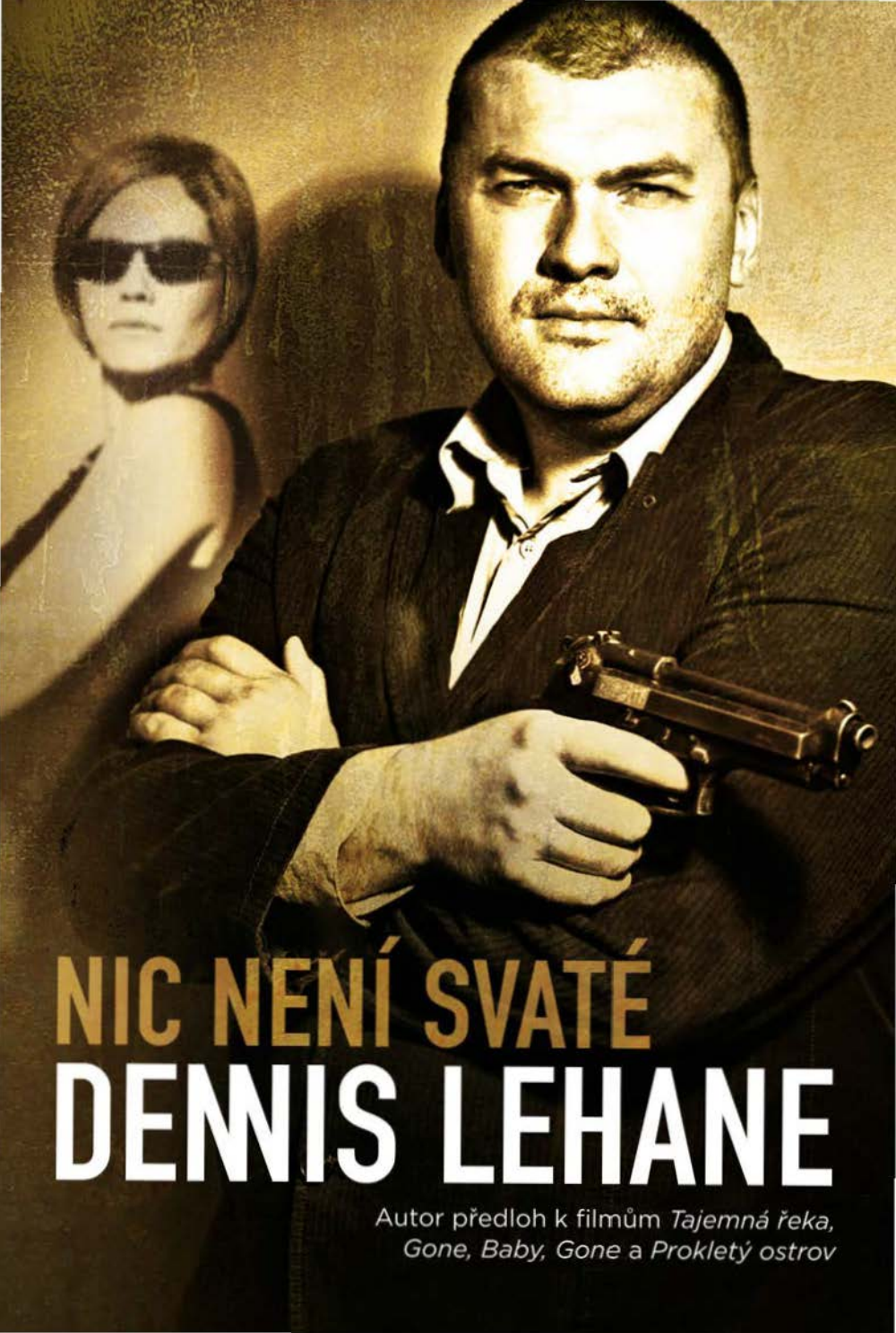

NIC NENÍ SVATÉ DENNIS LEHANE

Autor předloh k filmům *Tajemná řeka*,
Gone, Baby, Gone a *Prokletý ostrov*

NIC NENÍ SVATÉ

NIC NENÍ SVATÉ DENNIS LEHANE

PŘÍPAD PATRICKA KENZIEHO & ANGELY GENNAROVÉ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © 1997 by Dennis Lehane
Translation © Petra Andělová, 2015
Photo on Cover and Frontispice © Ida Saudková, 2015
Cover © Jan Matoška, 2015
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2015

ISBN 978-80-7425-255-6

Sheile

PODĚKOVÁNÍ

Jsem hluboce vděčný Claire Wachtelové a Ann Rittenbergové, že v rukopise objevily knihu a nepolevily, dokud jsem ji neobjevil i já.

To málo, co vím o rozborkách poloautomatických zbraní, jsem se naučil od Jacka a Garyho Schmockových z Jack's Guns and Ammo v Quincy, Massachusetts.

Na co jsem si nevzpomněl ohledně St. Pete/Tampy, mostu Sunshine Skyway a zvláštností floridského práva, doplnili Mal a Dawn Ellenburgovi. Všechny chyby, které v textu zůstaly, jdou za mnou.

A jako vždy díky patří těm, kteří pročetli první verze a upřímně se k nim vyjádřili: Chrisovi, Gerrymu, Sheile, Revě Mae a Sterlingovi.

*Nedávejte psům, co je svaté.
Neházejte perly před svině,
nebo je nohama zašlapou,
otočí se a roztrhají vás.*

– Matouš 7:6

ČÁST PRVNÍ

Úleva od žalu

PRVNÍ KAPITOLA

Jedna dobrá rada: Pokud byste chtěli v mojí čtvrti někoho sledovat, tak nikdy v ničem růžovém.

Malého zavalitého chlápka, co se nám lepí na paty, jsme s Angie poprvé zaregistrovali, právě když měl na sobě růžovou košili, šedý oblek a černý kabát. Sako bylo dvouřadé, italské, o několik stovek dolarů hezčí, než si lidi v mojí čtvrti můžou dovolit. Kabát byl z kašmíru. Předpokládám, že kašmír by si sousedi možná i dovolit mohli, jenomže oni obvykle utratí hromadu peněz za hliníkovou pásku, aby jim neupadly výfuky chevroletů z dvaosmdesátého, co se s odřenýma ušima hodí tak na dovolenou na Arubě.

Další den náš malý tlouštík vyměnil růžovou za decentnější bílou, nechal doma kašmír a italský oblek, ale i tak byl v klobouku nenápadný jako Michael Jackson v denním stacionáři. Nikdo v mojí čtvrti – ani v žádné jiné ve starém Bostonu, koho znám – si na hlavu nevezme nic kromě kšiltovky, výjimečně snad tvídovou bekovku. Náš přítel, pan Vajíčko, jak jsme ho pokřtili, protože tak vypadal, nosil buřinku. Musím uznat, že slušivou, ale pořád to byla buřinka.

„Asi není zdejší,“ podotkla Angie.

Podíval jsem se z okna kavárny. Vajíčkova hlava sebou trhla a pak se shýbl, aby zápolil s tkaničkami.

„Není zdejší? Tak odkud je? Z Francie?“

Vrhla na mě zamračený pohled a namazala si smetanový sýr na bagel tak cibulový, že mi slzely oči, jen jsem se

na něj podíval. „Ne, ty blbečku. Z budoucnosti. Copak jsi nikdy neviděl Star Trek? Když Kirk se Spockem přistanou na Zemi ve třicátých letech a jsou úplně mimo mísu?“

„Nesnáším Star Trek.“

„A víš, o čem to je?“

Přikývnul jsem a zívł. Vajíčko studoval telegrafní sloup, jako by ho viděl poprvé v životě. Možná má Angie pravdu.

„Jak můžeš nesledovat Star Trek?“ nedala si pokoj Angie.

„Je to prosté. Začnu se koukat, nebaví mě to, tak to vypnu.“

„I Next Generation?“ žasla.

„A to má být co?“

„Dala bych krk na to, že jen cos přišel na svět, otec tě zvedl do náruče se slovy: »Podívej, drahá, přivedla jsi na svět krásného nerudného staříka.«“

„Nevím, o co ti jde.“

* * *

Třetí den jsme se usnesli, že si dopřejeme trochu zábavy. Když jsme ráno vstali a vyšli před můj dům, Angie se vydala na sever a já zamířil na jih.

Vajíčko si vybral ji.

Mně se na paty pověsil Lurch.

Lurche jsem si nikdy předtím nevšiml a je možné, že bych si ho vůbec nikdy nevšiml, kdyby mi k tomu Vajíčko nezavdal důvod.

Před odchodem z bytu jsem prohrabal krabici s letními věcmi a vylovil sluneční brýle, co si беру, když je natolik hezky, abych jezdil na kole. Na obrubě vlevo mají malý zrcátko, který se dá vyklopit, aby člověk viděl dozadu. Není to takové super udělátko, jaké dává Q Bondovi, ale svou práci odvede a nemusím kvůli němu flirtovat se slečnou Moneypenny.

A vsadil bych se, že oko vzadu jsem měl jako první kluk u nás.

Lurche jsem uviděl, když jsem se z náhlého popudu zastavil u pekárny U Patty, abych si dal ranní kafe. Čučel jsem na vchodové dveře, jako by na nich byla denní nabídka, a přitom jsem si našteloval zrcátko a pomalu otáčel hlavou, dokud jsem neviděl chlápka na druhé straně ulice. Postával u lékárny Pat Jay's a vypadal jako Lurch. S rukama založenýma na rachitickém hrudníčku mi nepokrytě zíral na zátylek. Propadlé tváře zbrázděné potoky vrásek a čupřina vlasů začínající vysoko nad čelem.

V pekárně jsem zaklapl zrcátko zpátky na místo a poručil si kafe.

„Patricku, tys do rána oslepl?“

Podíval jsem se na Johnnyho Deegana, který mi zrovna lil smetanu do kafe. „Co?“

„Ty brejle,“ opáčil. „Chci říct, že je půlka března a slunce tu nikdo neviděl od Díkůvzdání. Takže jsi buďto musel oslepnout, nebo chceš bejt pako-in.“

„Bé je správně, Johnny. Jdu s dobou.“

Šoupnul mi kafe po pultu a vzal si peníze.

„Moc ti to nejde,“ utrousil.

* * *

Venku na ulici jsem s brýlemi na očích pozoroval Lurche. Oprášil si smítko z kolene a pak se sehnul, aby si zavázal tkaničky. Přesně jako Vajíčko o den dřív.

Vzal jsem si slova Johnnyho Deegana k srdci a černý brejle sundal. Bond je frajer, o tom žádná, ale ten nikdy nemusel do pekárny k Patty. Mohl by si zkusit poručit si tady někde vodku s martini. Protřepanou nebo zamíchanou, stejně by letěl z baru zadkem napřed.

Přešel jsem ulici, zatímco se Lurch soustředil na tkaničky.

„Dobrej,“ oslovil jsem ho.

Narovnal se a rozhlídl se, jako by na něj někdo zavolal z druhého konce bloku.

„Dobrej,“ zopakoval jsem a napřáhl k němu ruku.

Sklouzl k ní pohledem a pak dál čučel do dálky.

„Paráda,“ pokračoval jsem, „sledovat neumíš ani trochu, ale aspoň chovat se umíš, to se musí nechat.“

Otáčel hlavou stejně pomalu, jako se zeměkoule otáčí kolem své osy, dokud se jeho tmavé oči nezadívaly do mých. Díval se na mě shůry a jeho umrlčí hlava mi vrhala stín do obličeje a na ramena. A to nejsem žádný prcek.

„My se známe, pane?“ Jeho hlas zněl jako ze záhrobí.

„Samozřejmě že jo,“ nedal jsem se. „Jsi Lurch.“ Taky jsem se rozhlédl po ulici oběma směry. „Kde máš bratránka Ita, Lurchi?“

„Nejste ani v nejmenším tak vtipný, jak si myslíte, pane.“

Pozvedl jsem kelímek s kafem. „Počkejte, až si dám trochu kofeinu. Mám to vyzkoušený, stačí mi čtvrt hodinky.“

Vysloužil jsem si jeden úsměv shora, vrásky v jeho tvářích se změnilly v kaňony. „Neměl byste být tak předvídatelný, pane Kenzie.“

„Jak to myslíte, Lurchi?“

Znenadání mi do beder narazil betonový kvádr rozhoupaný jeřábem a něco s malými ostrými zoubky se mi zakouslo do kůže vpravo na krku. Když se zvedl chodník a udeřil mě do spánku, Lurch mi zmizel ze zorného pole.

„Moc se mi líbí vaše brýle, pane Kenzie,“ zaševelil Vajíčko a jeho slizounský obličej proplul kolem mne. „Je to skvostný kousek.“

„Zázrak moderní techniky,“ doplnil Lurch.

A někdo se rozesmál a někdo další nastartoval auto.
A já si připadal hodně hloupě.
Q by byl zcela jistě zděšen.

* * *

„Třeští mi hlava,“ ozvala se Angie.

Seděla vedle mě na černé kožené sedačce, ruce měla taky svázané za zády.

„Jak jste na tom vy, pane Kenzie?“ ozvalo se za mnou.
„Co vaše hlava?“

„Protřepaná, ale nezamíchaná.“

Otočil jsem hlavu po zvuku, ale neviděl jsem nic než jasné žluté světlo obklopené světle hnědou. Zamrkal jsem a cítil, že se místnost trochu naklonila.

„Omlouvám se za ty drogy,“ pokračoval tentýž hlas.
„Kdyby existovala jiná možnost...“

„Nemáte si co vyčítat, pane,“ namítl kdosi. Lurch. „Jinak to nešlo.“

„Juliane, dejte prosím paní Gennarové a panu Kenzie-mu aspirin.“ Zpoza žlutavého světla se vydral vzdech.
„A rozvažte je, prosím.“

„Co když udělají nějakou nepředloženost?“ Vajíčko.

„Postarejte se, aby žádnou neudělali, pane Cliftone.“

„Ano, pane. Velice rád.“

* * *

„Jmenuji se Trevor Stone,“ představil se muž za žlutým světlem. „Říká vám to něco?“

Promnul jsem si zarudlá místa na zápěstích.

Angie udělala totéž a dopřála si pár loků kyslíku v místnosti, která nejspíš sloužila jako pracovna Trevora Stonea.

„Na něco jsem se vás ptal.“

Zadával jsem se do žlutého světla. „Ano, ptal. Výhoda je na vaší straně.“ Obrátil jsem se k Angie. „Jak ti je?“

„Bolí mě zápěstí a hlava jakbysmet.“

„A jinak?“

„Celkově mizerně.“

Pohlédl jsem znovu do žlutého světla. „Cítíme se celkově mizerně.“

„Řekl bych, že ano.“

„Polibte si.“

„Vtipné,“ zahlásil Trevor Stone za tichou světelnou clonou, Vajíčko a Lurch se tiše zasmáli.

„Vtipné,“ zopakoval Vajíčko.

„Pane Kenzie, paní Gennarová,“ pokračoval Trevor Stone. „Mohu odpřisáhnout, že vám nechci ublížit. Nejspíš bych mohl, ale nechci. Potřebuji vaši pomoc.“

„No výborně.“ Postavil jsem se na vratkých nohou a vytušil, že se Angie vztyčila vedle mě.

„Co kdyby nás jeden z těch vašich poskoků hodil domů?“ prskla.

Chytil jsem ji za ruku a snažil jsem se udržet na nohou. Místnost se naklonila doprava, trochu moc. Lurch se jen zlehka, že jsem to skoro necítil, dotkl ukazováčkem mých prsou a já i Angie jsme se poroučeli zpátky na gauč.

Dalších pět minut, přemlouval jsem své nohy, a zkusíme to znovu.

„Pane Kenzie,“ domlouval mi Trevor Stone, „můžete se dál snažit vstát z toho gauče a my vás pokaždé, podle mého odhadu po dalších zhruba třicet minut, peříčkem usadíme zpátky. Odpočívajte.“

„Únos. Omezování osobní svobody. Už jste to někdy slyšel, pane Stone?“ ozvala se Angie.

„Ano.“

„Výborně. Slyšel jste i to, že v obou případech se jedná o federální zločin s pěkně mastným flastrem?“

„Hmmm,“ opáčil na to Trevor Stone. „Paní Gennarová, pane Kenzie, do jaké míry si uvědomujete vlastní smrtelnost?“

„Pár šrámů jsme utržili,“ přiznala Angie.

„Vím o nich,“ ujistil nás.

Angie povytáhla obočí. Odpověděl jsem jí stejně.

„Ale jak jste sama řekla, byly to jen šrámy. Jen tu a tam jste smrt letmo zahlédli. Pořád jste oba naživu, oba mladí, oba si oprávněně myslíte, že si tady, na zemi, pobudete ještě tak třicet čtyřicet let. V tomhle světě – se všemi jeho zákony, morálkou a obyčeji a tresty za federální zločiny – jste jako bavlnce. Mě však už nic z toho nemusí zajímat.“

„Je to duch,“ šeptl jsem polohlasně a Angie mě dloubla loktem do žeber.

„Velmi správně, pane Kenzie,“ řekl uznale. „Velmi správně.“

Žluté světlo mi přestalo svítit do očí a najednou jsem mžoural do černočerné tmy, která ho nahradila. Bílá tečka uprostřed temnoty zavířila, změnila se v několik velkých oranžových kruhů a v záblesku zmizela z mého zorného pole. Když se mi podařilo zaostřit, díval jsem se na Trevo-
ra Stonea.

Horní půlku obličeje měl jako vysoustruženou ze světlého dubového dřeva – klenuté obočí nad studenýma zelenýma očima, orlí nos, ostře řezané lícni kosti, slovinově bílá pleť.

Zato spodní půlka jeho tváře se zhroutila do sebe. Čelist jako by se na obou koncích rozpadla a kosti se mu roztekly do úst. Brada, z níž zůstal jen pahýl, visela dolů ve volném záhybu kůže a jeho ústa ztratila jakýkoli tvar. Mrtvolně

bledé rty připomínaly amébu vznášející se v tom, co zbylo ze spodní části jeho obličeje.

Mohlo mu být čtyřicet, ale mohlo mu být i sedmdesát.

Krk měl zafačovaný silnou vrstvou hnědých obvazů, které mokvaly. Jakmile vstal od masivního pracovního stolu, opřel se o mahagonovou hůl se zlatou rukojetí ve tvaru dračí hlavy. Šedé kalhoty mu jako plachty plandaly kolem hubených nohou, zato modrá bavlněná košile a černé sako mu padly jako ulité. Hrudník měl široký a ruka, svírající rukojeť hole, působila dojmem, že dokáže stiskem rozdrtit golfový míček na prach.

Nakročil, opřel se o hůl a vypjal se v plné výšce, přičemž z nás nespouštěl oči.

„Dobře si mě prohlédněte,“ vybídl nás Trevor Stone, „a potom dovolte, abych vám řekl něco o ztrátě.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Loni se manželka vracela autem z večírku v Somerset Clubu na Bacon Hill. Znáte to tam?“ zeptal se Trevor Stone.

„Členství v klubu jsme položili,“ odpověděla Angie.

„Chápu. Nuže tedy, rozbilo se jí auto. Když mi zavola-la, zrovna jsem odcházel z kanceláře v centru. Vyzvedl jsem ji. Zvláštní.“

„Co jako?“ nechápal jsem.

Mrknul. „Jen se mi vybavilo, jaká to pro nás byla vzác-nost. Myslím jet spolu autem. Jedna z věcí, která padla za oběť mé posedlosti prací. Chápete to? Něco tak prostého jako sedět vedle sebe v autě dvacet minut. Byli jsme rádi, když se nám to poštěstilo šestkrát do roka.“

„Co se stalo?“ přerušila ho Angie.

Odkášlal si. „Když jsme sjížděli z Tobin Bridge, pokusi-lo se nás jedno auto vytlačit ze silnice. Silniční pirátství, tak se tomu, myslím, říká. Tehdy jsem si zrovna koupil nové auto, Jaguara XKE, a nehodlal jsem ho těm lumpům, co si myslí, že stačí chtít a můžou mít, co si zamanou, do-přát. Takže...“

Na chvíli se zadíval z okna, ztracený, odhadoval jsem, ve skřípění plechů, řevu motorů a pachů oné noci.

„Naše auto se převrátilo na bok. Na stranu řidiče. Man-želka, Inez, bez ustání strašně křičela. Tehdy jsem ještě ne-věděl, že si roztrátila obratle. Zloději byli vzteky bez sebe. Zničil jsem auto, o němž si mysleli, že jim už říká pane.

Inez zastřelili a já jsem se pokoušel zůstat při vědomí. Pálili do auta jednu kulku za druhou, tři z nich mě zasáhly. Kupodivu mě nijak vážně nezranily, i když jedna z nich trefila čelist. Ti tři se pak nějakou chvíli snažili auto zapálit, ale nenapadlo je prorazit nádrž. Za chvíli je to začalo nudit a odjeli. Zůstal jsem tam ležet se třemi kulkami v těle, několika zlomeninami a s mrtvou manželkou na sedadle spolujezdce.“

Odešli jsme z pracovny, Lurch s Vajíčkem v závěsu za námi, a odebrali se do salonku, pánského pokoje nebo jak by se dala nazvat místnost o rozměrech hangáru s kulečnickovými stoly, jedním na biliár a druhým na pool, terčem na šipky na obložení z třeshňového dřeva, hráčským stolem na poker a menším golfovým trenažérem v rohu. Východní část pokoje lemoval barpult z mahagonu, nad nímž viselo tolik skleniček, že by tu Kennedyové mohli pořádat mejdan celý měsíc.

Trevor Stone si nalil na dva prsty single malt, pak naklonil láhev ke sklenkám pro mě a pro Angie. Oba jsme odmítli.

„Ti muži, vlastně ještě kluci, co nás napadli, si nepobyli na svobodě dlouho. Brzy je chytili a odsoudili, takže skončili na doživotí v Norfolku bez možnosti podmínečného propuštění. Myslím, že to má ke spravedlnosti tak blízko, jak je možné. Společně s dcerou jsme Inez pochovali, všechno jak se sluší a patří, zůstal jen žal.“

„Ale?“ skočila mu do řeči Angie.

„Když mi lékaři vyjímali kulku z čelisti, našli mi první příznaky rakoviny. A jak mě zkoumali dál, našli ji v lymfatických žlázách. Očekávají, že zasáhne i tenké a tlusté střevo. Jsem si jistý, že brzy už mi nebudou mít co uříznout.“

„Kolik vám dávají?“ zeptal jsem se.

„Šest měsíců. Podle nich. Tělo mi říká, že mi zbývá na nejvýš pět. Buď jak buď, podzim už neuvidím.“

Otočil si židli směrem k oknu a zadíval se ven na moře. Sledoval jsem jeho pohled a všiml si křivky skalnatého ostrůvku v zátoce. Ostrůvek byl členitý a jeho výběžky připomínaly humří klepeta. Soustředil jsem se na jeho střed, dokud jsem neobjevil maják, který jsem poznal. Dům Trevora Stonea stál na útesu uprostřed Marblehead Neck, skalnatém prstu v moři u severního pobřeží Bostonu, kde se cena parcel pohybovala jen o chlup níž než jinde.

„Žal,“ nechal se slyšet, „vás stravuje. Požírá vás, ať spíte či bdíte, když s ním bojujete, i když se mu poddáte. Je skoro jako rakovina. Jednoho rána vstanete a necítíte nic než žal. Spolyká radost, závist, chtíč, dokonce i lásku. Nakonec zůstanete s žalem sami, jste mu vydaní napospas. Zotročí vás.“

Kostky ledu v jeho sklenici zacinkaly. Stočil pohled k nim.

„Nemusí to tak být,“ ozvala se Angie.

Otočil se a věnoval jí shovívavý úsměv amébovitých úst. Jejich bělavá hmota se rozvlnila a odhalila rozpadající se čelist. Pak se úsměv vytratil.

„Vy víte, co je žal,“ řekl měkce. „Je mi známo. Přišla jste o manžela. Bylo to před pěti měsíci, že ano?“

„Bývalého manžela,“ hlesla, oči sklopené k podlaze. „Ano.“

Chtěl jsem ji vzít za ruku, ale zavrtěla hlavou a položila si ruce do klína.

„Četl jsem všechno, co o tom psali v novinách. Dokonce i ten příšerný paperback na motivy skutečné události. Vy dva jste se utkali se zlem. A zvítězili jste.“

„Ten souboj skončil remízou,“ vložil jsem se do debaty. Odkašlal jsem si. „To mi věřte.“

„Možná,“ upřel na mě pohled zelených očí. „Pro vás dva to možná nerozhodně bylo. Ale jen si představte, kolik nevinných životů jste před těmi monstry uchránili.“

„Pane Stone, byl byste tak laskav a přestal o těch událostech mluvit?“ požádala ho Angie.

„Proč?“

Zpříma se na něj podívala. „Protože o nich nic nevíte a děláte ze sebe hlupáka.“

Zlehka pohladil rukojeť hole a pak se naklonil dopředu a volnou rukou se letmo dotkl jejího kolena. „Máte pravdu. Omlouvám se.“

Po chvíli se na něj usmála tak, jak jsem u ní od Philovy smrti neviděl. Jako by byli s Trevorem Stonem staří přátelé, jako by oba žili na místě, kam světlo a vlídnost nedosáhnou.

* * *

„Jsem sama,“ řekla mi Angie ani ne před měsícem.

„Ne, nejsi.“

Ležela na válemdě se šuplíky, kterou jsme vtěsnali ke mně do obývacího. Vlastní postel stejně tak jako většinu osobních věcí měla pořád v domě na Howes Street. Poté, co ji tam Gerry Glynn postřelil a Evandro Arujo vykrvácel na podlaze v její kuchyni, tam nebyla s to vkročit.

„Nejsi sama,“ opakoval jsem a zezadu ji objal.

„Ano, jsem. Všechno tvoje objímání a láska na tom nic nezmění.“

* * *

„Pane Stone –“

„Trevore.“

„Pane Stone,“ pokračovala Angie, „chápu váš zármutek, vážně. Ale vy jste nás unesl. Vy –“

„Nejde o mě,“ skočil jí do řeči. „Ne, ne. Nemluvil jsem o svém žalu.“

„A o kom tedy?“ vložil jsem se do debaty.

„O mé dceři. O Desiree.“

Desiree.

Vyslovil to jméno jako modlitbu.

* * *

Jeho pracovna, když se v ní znovu pořádně rozsvítilo, byla kaple zasvěcená právě jí.

Z míst, kde jsem předtím viděl jen stíny, se na mne z fotek a obrazů dívala žena skoro ve všech etapách života: od dětských snímků po školačku; středoškolačka na tablech, vysokoškolačka při promoci. Staré a zjevně neumělé snímky z polaroidu vyplňovaly místa mezi týkovými rámečky. Momentka jí a ženy, podle všeho její matky, musela být pořízená na zahradě při grilování, protože obě stály u plynového grilu s papírovými tácky v ruce a ani jedna z nich se nedívala do objektivu. Zachycovala podivný okamžik v čase. Rozmazaná na okrajích, protože fotograf nevzal v úvahu slunce svítící zleva a vrhající dlouhé tmavé stíny přímo do objektivu. Snímek patřil k těm, na něž člověk zapomene, pokud je nezařadí do alba. Jenomže v pracovně Trevora Stonea se skvěl v rámečku z pravého stříbra na útlem slonovinovém stojánku jako ikona.

Desiree Stoneová byla krásná žena. Její matka, jak jsem si všiml na několika fotkách, byla nejspíš hispánka. Dcera po ní zdělila husté vlasy barvy medu a aristokratickou čelist a šiji, výrazné lícní kosti a malý nos, ale i pleť, jež vypadala neustále rozzářená západem slunce. Po otci měla Desiree

oči barvy zeleného nefritu a plná, pánovitá ústa. Vyváženosti genetického vlivu si člověk musel všimnout, jakmile uviděl jeden ze snímků na stole Trevora Stonea. Desiree na něm stála mezi oběma rodiči s promoční šarlatovou čapkou a v taláru, s hlavním kampusem Wellesley College za zády, objímala otce i matku kolem krku a přitahovala si jejich obličej k sobě. Všichni tři se usmívali, vyzařovalo z nich bohatství a klamně i zdraví, ušlechtilá krása matky a výrazná aura moci otce se setkaly, aby se spojily v obličej dcery.

„Dva měsíce před nehodou,“ vysvětlil Trevor Stone a zvedl snímek. Zadíval se na něj a spodní polovina jeho zdecimovaného obličej se křečovitě zkřivila v grimase, kterou jsem považoval za úsměv. Vrátil rámeček zpátky na stůl a upřel pohled na nás, zatímco jsme se usazovali před ním. „Zná některý z vás soukromého detektiva Jaye Beckera?“

„Jaye známe,“ potvrdil jsem.

„Dělá pro Hamlyn and Kohl Investigations,“ doplnila Angie.

„Správně. Jaký je váš názor na něj?“

„Profesní?“

Trevor Stone pokrčil rameny.

„Je dobrý v tom, co dělá,“ navázala Angie. „Hamlyn a Kohl zaměstnávají jen ty nejlepší.“

Přikývl. „Dozvěděl jsem se, že před několika lety nabídl práci i vám dvěma.“

„Odkud to víte?“ vyjel jsem.

„Je to pravda, že?“

Přikývl jsem.

„A byla to velmi dobrá nabídka, podle toho, co vím. Proč jste ji odmítli?“

„Pane Stone,“ naježila se Angie, „pokud jste si toho ještě nevšiml, nepatříme k těm, co si libují v oblecích a vysedávání v nóbl kancelářích.“

„Ale Jay Becker ano?“

Přikývl jsem. „Pár let dělal pro FBI, než usoudil, že peníze, co si vydělá v soukromém sektoru, se mu líbí víc. Má rád dobrý restaurace, hezký oblečení, pěkné byty a tak. A v obleku mu to sluší.“

„A jak už jste řekli, je to dobrý detektiv.“

„Velice dobrý,“ upřesnila Angie. „Byl jedním z těch, kdo upozornili na Bostonskou federální banku a její spojení s podsvětím.“

„Ano, vím. Kdo myslíte, že ho najal?“

„Vy,“ odpověděl jsem.

„S několika dalšími významnými podnikateli, kteří přišli o peníze, když se zhroutil trh s realitami a vypukla v osmaosmdesátém krize.“

„Proč se nás na něj ptáte, když už jste jeho služeb využil?“

„Protože jsem ho, pane Kenzie, nedávno najal a firmu Hamlyn a Kohl rovněž, aby našli mou dceru.“

„Našli?“ zopakovala Angie. „Jak dlouho už se pohřešuje?“

„Čtyři týdny,“ odpověděl. „Dvaatřicet dnů přesně.“

„Jay ji našel?“ vyptával jsem se.

„Nevím, protože teď se pohřešuje i pan Becker.“

* * *

Ten den ráno bylo sice chladno, ale celkem slušné počasí, moc nefoukalo a rtuť teploměru se držela kolem nuly. Počasí, co vás donutí vzít je na vědomí, ale nepopudí vás.

Na zahradě Trevora Stonea kvílel vítr, který se přihnál z Atlantiku, vlny měly bílé čepice a zima bodala do obličeje jako jehličky.

Zvedl jsem si límec kožené bundy, abych se před mořským větrem trochu chránil, Angie vrazila ruce hluboko

do kapes a nahrabila se, ale Trevor Stone dělal větrolam. Než nás odvedl ven, vzal si na sebe jen tenký šedý baloňák, který mu pleskal kolem těla, když vyzýval oceán, jen ať si zkusí na něj poštvat zimu.

„Hamlyn a Kohl vrátili zálohu a od vyšetřování odstoupili,“ pokračoval.

„Jaký uvedli důvod?“

„Neuvedli žádný.“

„To není etický,“ rozhořčoval jsem se.

„Jaké mám možnosti?“

„Obrátit se na soud,“ radil jsem, „ať jim zatopí.“

Odvrátil se od oceánu a měřil si nás pohledem, dokud jsme nepochopili.

„Jakýkoli proces je na nic,“ shrnula Angie.

Přikývl. „Protože zemřu dřív, než soud začne cokoli projednávat.“ Obrátil se znovu čelem k větru a zády k nám mluvil dál. Jeho slova nám přinášel ostrý vítr. „Býval jsem zvyklý mít moc, nevěděl jsem, co je neúcta a neposlušnost, neznal jsem strach. Teď jsem bezmocný. Všichni vědí, že umírám. Všichni vědí, že už nemám čas s nimi bojovat. A všichni, tím jsem si jistý, se smějí.“

Přešel jsem přes trávník a postavil se vedle něj. Tráva končila přesně před špičkami jeho bot a odhalovala rozpukaný černý skalnatý sráz. Kameny se ve zpěněném příboji leskly a třpytily jako leštěný eben.

„Proč my?“ vyzvídal jsem.

„Poptal jsem se,“ opáčil. „Všichni, se kterými jsem mluvil, tvrdili, že jste ti, které potřebuji, že máte obě mnou nejvíc ceněné vlastnosti.“

„Jaký to jsou?“ chtěla vědět Angie.

„Jste čestní.“

„Zatím –“

„... a jak jen je ve zkorumpovaném světě možné, vím, pane Kenzie. S těmi, kteří mají vaši důvěru, jednáte na rovinu. A vaši důvěru chci získat i já.“

„Únos nejspíš nebyl ten nejlepší způsob, jak ji získat.“

Pokrčil rameny. „Jsem zoufalý muž s tikající bombou v těle. A vy jste zavřeli kancelář, odmítáte vzít jakýkoli případ, nebo se byt jen setkat s možnými klienty.“

„Pravda,“ potvrdil jsem.

„Minulý týden jsem několikrát volal jak k vám domů, tak i do kanceláře. Telefon nezvedáte a záznamník nemáte.“

„Mám,“ ohradil jsem se, „jen je momentálně odpojený.“

„Posílal jsem dopisy.“

„Pošta ho nezajímá, když to nejsou složenky nebo šeky,“ vysvětlila Angie.

Pokýval hlavou, jako by to bylo v jistých kruzích něco naprosto obvyklého. „Takže jsem musel sáhnout ke krajním prostředkům, abyste mne vyslechli. I pokud odmítnete vzít můj případ, jsem připraven zaplatit vám dvacet tisíc dolarů za váš čas a prožité nepohodlí.“

„Dvacet tisíc,“ zopakovala Angie, „v dolarech.“

„Ano. Peníze už pro mne nic neznamenají, a pokud nenajdu Desiree, nemám žádné jiné dědice. Podotýkám, že pokud přijmete, zjistíte, že dvacet tisíc je zanedbatelná částka v porovnání s celkovou odměnou. Nuže, pokud si přejete, vraťte se do mé pracovny, vezměte si peníze z horní pravé zásuvky psacího stolu a vraťte se ke svým životům.“

„Pokud bychom zůstali,“ ozvala se Angie, „co byste po nás chtěl?“

„Abyste našli mou dceru. Jsem připraven i na možnost, že je mrtvá. Jsem si dobře vědom, že je to velice pravděpodobná varianta, abych byl upřímný. Alespoň nezemřu v nejistotě. Musím vědět, co se jí stalo.“

„Policii jste uvědomil?“ zjišťoval jsem.

„A vypoklonkovali mě.“ Přikývl. „Protože pro ně je to mladá žena zdrcená žalem, která se rozhodla na chvíli změnit prostředí a dát se dohromady.“

„Víte jistě, že to tak není?“

„Znám svou dceru, pane Kenzie.“

Otočil se kolem hole a zamířil přes trávník zpátky k domu. Následovali jsme ho. Ve velkých tabulích skla v oknech jeho pracovny jsem uviděl náš odraz: muž rozežiraný zaživa, který nastavuje záda větru, s pláštěm vlajícím kolem něj a holí, namáhavě hledající vhodné místo ve zmrzlém trávníku; po jeho levici krásná malá žena s tmavými vlasy, které jí vítr vmetl do obličeje, a s bolestnou ztrátou vepsanou ve tváři; a po pravici třicátník s kšiltovkou, v kožené bundě a džínách, s maličko zmateným výrazem ve tváři, když se dívá na ty dva hrdé a zmučené lidi.

Jakmile jsme dorazili do patia, Angie podržela Trevoru Stoneovi dveře se slovy: „Pane Stone, mluvil jste o tom, že máme dvě vlastnosti, jichž si ceníte a pro které nás chcete.“

„Ano.“

„Jedna byla čestnost. Jaká je ta druhá?“

„Slyšel jsem, že jste nelítostní,“ odpověděl, když vcházel do pracovny. „Naprosto nelítostní.“

TŘETÍ KAPITOLA

„Pade,“ ozvala se Angie cestou metrem ze stanice Wonderland do centra.

„Vím,“ ujistil jsem ji.

„Padesát tisíc babek,“ rozvedla předchozí poznámku. „Měla jsem dojem, že i dvacka je nesmyslně moc, ale teď u sebe máme pade, Patricku. Padesát tisíc.“

Rozhlédl jsem se po vagonu. Asi deset kroků od nás seděl párek násosků, hrozen výrostků na konci vozu zvažoval dobrý nápad zatáhnout za ruční brzdu, pošahanec s rozježeným blond sestřihem a pohledem upřeným do neznáma visel na tyči hned vedle mě.

„Měla bys mluvit hlasitějc, Angie. Nevím, jestli tě ty hošani vzađu slyšeli.“

„Jejda.“ Zavěsila se do mě. „Padesát tisíc,“ zašeptala mi do ucha.

„Joo,“ odpověděl jsem taktéž šepem, když vlaková souprava vjela se skřípěním kovu o kov do zatáčky a zářivky nad hlavou zaprskaly, zhasly, naskočily, zhasly a potom se s konečnou platností znovu rozsvítily.

Lurch, čili Julian Archerson, jak jsme měli tu čest zjistit, se chystal odvézt nás až domů, ale jakmile jsme uvízli v zácpě na 1A poté, co jsme pětáctýřicet minut trčeli v koloně na 129., přiměli jsme ho, aby nás vysadil co nejbliž jakékoli stanici podzemky, a pěšky jsme došli na Wonderland.

Takže teď jsme se spolu s ostatními sardinkami mačkali v omšelém vagoně, který se proplétal spleť tunelů, světla

zhasínala a rozsvěcovala se a my měli u sebe padesát tisíc babek Trevora Stonea. Angie zastrčila šek na třicet tisíc dolarů do vnitřní kapsy poštáckého sáčka, já měl dvacet tisíc v hotovosti nacpaných pod trikem mezi žaludkem a opaskem.

„Potřebujete hotovost, pokud máte ihned začít,“ prohlásil Trevor Stone. „Na výdajích nešetřete. Jsou to jen provozní náklady. Dejte vědět, pokud budete potřebovat další.“

„Provozní“ náklady. Neměl jsem tušení, jestli je Desiree Stoneová naživu, nebo ne, ale pokud naživu je, tak by se musela zašít na hodně odlehlou část Bornea nebo do Tangeru, abych při jejím hledání utratil padesát tisíc.

„Jay Becker,“ řekla Angie a hvízdl.

„Joo,“ opáčil jsem. „Srandičky stranou.“

„Kdys ho viděl naposledy?“

„Tak asi před šesti týdny,“ pokrčil jsem rameny. „Nesme nerozluční.“

„Neviděla jsem ho od předávání ceny Velkého údu.“

Magor po mé pravici povytáhl obočí a podíval se na mě.

Pokrčil jsem rameny. „Dalo by se to pojmenovat i líp, ale tak jako tak s tím nic neuděláš.“

Přikývl a znova se zahleděl na svůj odraz v potměšlém okně vagonu, jako by ho to znechutilo.

Cena Velkého údu se správně jmenuje Zlaté ocenění za vynikající detektivní práci Bostonské asociace vyšetřovatelů. Jenomže nikdo z branže, koho znám, jí neřekne jinak než Velký úd.

Letos ho získal Jay Becker stejně jako v minulém roce a v roce 89, pročez nějakou dobu kolovaly mezi soukromými detektivy fámy, že se chystá trhnout od Hamlyna a Kohla a udělat se pro sebe. Jaye znám dobře, takže by mě nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že jde jen o plané řeči.

Nešlo o to, že by se Jay na volné noze neuživil. Naopak, vždyť byl považován za nejlepšího soukromého detektiva

v Bostonu. Dobře vypadal a mazanej byl jak čert. Kdyby chtěl, mohl by obírat rentiéry o pětímístné částky. Část klientů Hamlyna a Kohla by velice ráda přešla k Jayovi, kdyby si otevřel vlastní podnik. Potíž tkvěla v tom, že tihle zazobanci by mohli Jayovi nabízet všechny prachy v Nové Anglii, ale stejně by se jejich případů nemohl ujmout. Každý detektiv, který podepíše smlouvu s Hamlynem a Kohlem, se také písemně zaváže, že souhlasí s tím, že počká tři roky, než vezme případ jakéhokoli klienta, na němž dělal u svého chlebodářce. A tři roky v téhle branži jsou skoro jako desetiletí.

Takže Hamlyn a Kohl ho měli pěkně v hrsti. Pokud byl někdo dost dobrý a uznávaný na to, aby vyskočil z rozjetého vlaku Everetta Hamlyna a Adama Kohla, aniž by zkrachoval, tak to byl Jay Becker. Jenomže Jay byl na štíru s penězi jako nikdo jiný, koho znám. Jakmile dostal gáži, obratem ji utratil – za hadry, auta, ženské, kožené potahy a cokoli jiného. Hamlyn a Kohl mu platili střechu nad hlavou, pronájem prostorné kanceláře, v níž úřadoval, starali se o jeho akcie i portfolio. Zkrátka mu poručníkovali a Jay Becker poručníka potřeboval.

V Massachusetts je nutné, aby budoucí soukromý vyšetřovatel odsloužil dva a půl tisíce hodin pod dohledem licencovaného soukromého vyšetřovatele, než sám dostane licenci. Jayovi stačilo tisíc, protože měl praxi z FBI, a ty si odsloužil u Everetta Hamlyna. Angie si je odkroutila u mě a já u Jaye Beckera.

Hamlyn a Kohl mají osvědčenou náborovou taktiku. Vyberou si nadějného soukromého detektiva a poskytnou mu zkušeného partáka, který mu ukáže, jak to chodí. Zelenáč si odslouží svých dva a půl tisíce hodin a okouzlí ho nablýskaný svět firmy. Každý, koho znám a odsloužil si učednická léta u Hamlyna a Kohla, tam taky zůstal. Tedy – každý kromě mě.

To se Everettu Hamlynovi, Adamu Kohlovi a ani jejich právníkům příliš nelíbilo. Chvíli brblali, což obvykle mělo podobu výzvy na hlavičkovém papíře od některého z právníků firmy, výjimečně od Hamlyna či Kohla osobně. Nikdy jsem nepodepsal ani ústně nenaznačil, že bych měl zájem stát se zaměstnancem firmy, a když jim můj právník Cheswick Hartman odpověděl na svém hlavičkovém papíře (velice drahém a ručním), přestala se mi jejich brbláním plnit schránka. Nějak se mi podařilo vybudovat firmu, jejíž úspěch předčil i má očekávání a jež se zaměřovala na klientelu, která by si služby Hamlyna a Kohla jen stěží mohla dovolit.

Nicméně nedávno, nejspíš kvůli noční můře řádících psychopatů Evandra Aruja, Gerryho Glynn a Aleca Hardimana, případu, který stál život Angieina exmanžela Phila, jsme zavřeli krám. Od té doby jsme nedělali nic, co by stálo za řeč. Tlachali jsme se známými, dívali se na staré filmy a pili tak, aby se to dalo vydávat za práci.

Nevím, jak dlouho by to ještě mohlo trvat – možná další měsíc, možná do konce našich životů, dokud by nepřišel krutý a výjimečný trest. Jenomže když se Angie podívala na Trevora Stonea, v jejím pohledu se zračilo pochopení, jaké už tři měsíce pro nikoho neměla, a poprvé se neafektovaně usmála, takže jsem věděl, že jeho případ vezmeme, i když se zachoval tak nezdvořile, že nás unesl a zfetoval. A to pade, přiznejme si to, víc než dost pomohlo přivřít oči nad Trevorovým ne právě hezkým prvotním kontaktem s námi.

Najít Desiree Stoneovou.

Jak prosté zadání. Jestli bude stejně prosté ho vyplnit, to se teprve ukáže. Najít ji, a tím jsem si byl sakra jistý, znamenalo najít i Jaye Beckera, nebo přinejmenším jeho stopu. Jay byl můj učitel a právě od něho jsem se dozvěděl základní poučku profese:

„Nikdo,“ řekl mi, když se má učednická zkouška chýlila ke konci, „a tím míním opravdu nikdo, není nenalezitelný, pokud ho hledá ten správný člověk.“

„A co náckové, co utekli po válce do Jižní Ameriky? Vždyť Josefa Mengeleho nikdo nenašel a zemřel na svobodě a v klidu.“

Jay na mne vrhl pohled, který už jsem se za ty tři měsíce, co jsme spolu strávili, naučil znát. Pro sebe jsem ho nazval pohled „G-mana“, zkrátka pohled někoho, kdo si odsloužil svoje v temných chodbách vysoké politiky, někoho, kdo ví, kam se zakopávají těla a které papíry je třeba skartovat a proč, někoho, kdo chápe lépe, než většina z nás kdy bude, jak funguje skutečná moc.

„Podle tebe se tedy nevědělo, kde se Mengele schovával? Děláš si srandu?“ Naklonil se přes stůl v Bay Tower Room, zastrčil si kravatu za pásek, i když stůl byl bez jediného smítka či skvrnky jako obvykle. „Patricku, dovol, abych ti něco vysvětlil. Oproti ostatním, kteří se snaží zmizet, měl Mengele tři velké výhody.“

„A to jaký?“

„Za prvé,“ vztyčil ukazovák, „Mengele měl prachy. Miliony do začátku. Ale i milionáři se dají najít. Za druhé,“ ke stropu zamířil i prostředník, „měl informace – o ostatních nacistech, o pokladech pohřbených pod Berlínem a výsledky objevů z lékařských pokusů, při nichž používal Židy jako morčata – a tyto informace si našly cestu k řadě vlád, a to včetně té naší, které po něm úředně pátraly.“

Povytláhl obočí a s úsměvem se opřel.

„A třetí výhoda?“

„Ehm, samozřejmě. Výhoda číslo tři, ta nejdůležitější. Nepátral jsem po něm já. Před Jayem Beckerem se totiž nikdo neschová. A teď jsem vycvičil tebe, d’Artagnane, můj

mladý Gaskonče, takže teď už se nikdo neschová ani před Patrickem Kenziem.“

„Děkuji ti, Athosi.“

Elegantním pohybem zakroužil zápěstím a pokynul hlavou.

Jay Becker. Nikdy nikdo neoplýval větší grácií než on.

Jayi, říkal jsem si v duchu, když souprava podzemky vyjela z tunelu do zelenkavého světla Downtown Crossing, doufám, žeš měl pravdu. Teď přicházím já. Hra na schovávanou začala.

* * *

Po návratu domů jsem uklidil štos bankovek do schovky pod podlahou v kuchyni, kde schovávám i záložní zbraně. S Angie jsme následně sklidili jídelní stůl, na nějž jsme rozložili to málo, co jsme měli k dispozici. Čtyři fotky Desiree Stoneové uprostřed a vedle nich zprávy o postupu vyšetřování, které pro Trevora vypracovával Jay, dokud před třinácti dny nezmizel.

„Proč jste čekal tak dlouho, než jste kontaktoval jiného detektiva?“ vyzvídal jsem na Trevoru Stoneovi.

„Adam Kohl mne ujistil, že na případ nasadil jiného člověka, ale podle mě se jen vykrucoval. O týden později mne přestali vést jako klienta. Pět dnů jsem strávil hledáním příhodného soukromého detektiva s dobrou pověstí, prošel jsem všechny firmy ve městě, nakonec jste z toho vyšli vy dva.“

U sebe v jídelně jsem zvažoval, jestli mám zavolat kancelář Hamlyna a Kohla a zeptat se Everetta Hamlyna na jeho verzi tohoto příběhu, ale měl jsem neodbytné tušení, že by se mnou vyběhl. Pokud člověk narazí na klienta formátu Trevora Stonea, rozhodně by to neměl roztrubovat do světa nebo rozebírat případ s konkurencí.

Angie před sebe shrnula Jayovy zprávy a já jsem se začal probírat poznámkami, které jsme si udělali v Trevorově pracovně.

„V měsíci, který následoval po matčině smrti,“ sdělil nám Trevor, když jsme se vrátili do domu, „Desiree utrpěla další dva šoky, z nichž každý sám o sobě by stačil srazit mladou ženu na kolena. Nejdříve mi diagnostikovali nevyléčitelnou rakovinu a poté zemřel chlapec, se kterým chodila na škole.“

„Jak?“ zeptala se Angie.

„Utopil se. Nešťastná náhoda. Víte, ona Desiree byla, jak to říct, po většinu života chráněná matkou a mnou. Až do matčiny smrti se nesetkala s ničím ošklivým nebo nepřijemným. Vždycky se považovala za silnou. Nejspíš proto, že je paličatá a umíněná po mně, a tak to, co ji obklopovalo, považovala za realitu. Chápejte, nikdy nebyla vystavená žádné zkoušce. A potom najednou přišla smrt matky a otec na jednotce intenzivní péče. Viděl jsem na ní, že je odhodlaná to vydržet. Nejspíš by to bývala zvládla, ale potom mi zjistili rakovinu a téměř vzápětí následovala smrt bývalého nápadníka. Bum. Bum. Bum.“

Podle Trevora se Desiree začala hroutit pod tíhou oněch tří tragických událostí. Nemohla spát, hrozně zhubla a jen zřídka promluvila alespoň jednu souvislou větu za den.

Otec ji nabádal, aby vyhledala pomoc, ale všechny čtyři schůzky, které jí postupně sjednal, zrušila. A namísto nich, jak mu ohlásili Lurch, Vajíčko a známí, trávila většinu času v centru. Řídila bílý Saab Turbo, který jí rodiče dali jako dárek k promoci. Zaparkovala v garážích na Boylston Street a celé dny trávila procházkami po městě a trávnících čtvrti Back Bay v Emerald Necklace, sedmimílovém parku, který obklopuje centrum. Jednou se dostala až za Muzeum krásného umění ve Fens, ale obvykle, jak Lurch

informoval Trevora, dávala přednost obchodnímu komplexu, který protíná střed Commonwealth Avenue a sousedí s Public Garden.

A právě v Public Garden, jak se svěřila Trevorovi, potkala muže, který, jak tvrdila, jí poskytl alespoň trochu útěchy a vnitřního klidu, jenž marně hledala celé pozdní léto a začátek podzimu. Onen muž, tak o sedm osm let starší než ona, si říkal Sean Price a i jeho zdrtila životní tragédie. Jeho manželka a pětiletá dcerka, jak vyprávěl Desiree, v předcházejícím roce zemřely, protože porouchaná klimatizace v jejich concordském bytě vypouštěla do domu oxid uhelnatý, když byl Sean na služební cestě mimo město.

Sean Price je našel až následujícího dne večer, když se vrátil domů, vyprávěla Desiree Trevorovi.

„To je za hodně dlouho,“ poznamenal jsem nahlas a vzhlédl od papírů.

Angie zvedla hlavu od Jayových zpráv.

„O čem to mluvíš?“

„Tady o tom. Zapsal jsem si, že Desiree řekla Trevorovi, že Sean Price našel svou ženu a dceru téměř čtyřicet hodin poté, co zemřely.“

Natáhla se, přitáhla si svoje poznámky, o které jsem si opíral loket, a zalistovala jimi. „Joo. Tak to Trevor říkal.“

„To je dost dlouhá doba,“ uvažoval jsem nahlas. „Mladou ženu – manželku podnikatele a pravděpodobně z vyšší společnosti, když bydleli v Concordu – a pětiletou dceru nikdo celých čtyřicet hodin nepostrádal?“

„Sousedí jsou mň a mň přátelský a mň a mň se starají, co je s lidma od vedle.“

Zamračil jsem se. „Fajn, ale to platí v centru nebo ve čtvrtích střední třídy. Jenomže tady mluvíme o Concordu s viktoriánskými vilami u Old North Bridge a Main Street,

o sněhobílé Americe horních vrstev. Té holčičce Seana Price bylo pět. Neměla chuť? Nechodila do školky nebo na taneční kroužek? A jeho žena nebrala hodiny aerobiku, neměla domluvený oběd s jinou mladou paní ze střední horní vrstvy?“

„Nedá ti to.“

„Nedá. Prostě to neseď.“

Opřela se. „My z branže tomu říkáme »předtucha«.“

Sklonil jsem se s tužkou v ruce nad poznámkami. „Jak se to píše? S »té«?“

„A ještě přidej »d« jako debil.“ Poklepala tužkou o blok a usmála se. „Prověřit Seana Price,“ prohodila, zatímco si táž slova psala na horní okraj papíru s poznámkami. „A všechny smrtelné otravy oxidem uhelnatým v Concordu od zhruba 1995 do 1996.“

„A co ten mrtvej nápadník? Jakže se to jmenoval?“

Otočila stránku. „Anthony Lisardo.“

„To je on.“

Sklouzla pohledem k fotkám Desiree. „Kolem té holky hodně lidí umírá.“

„To tedy jo.“

Zvedla jeden ze snímků a zjihla. „Bože, ta je nádherná. Dává smysl, že našla pochopení a útěchu u někoho, kdo taky dostal od osudu za uši.“ Podívala se na mě. „Chápeš?“

Díval jsem se jí do očí a snažil se zahlédnout zranění a bolest, které zůstávaly skryté za nimi, a strach, že už další ránu nevydrží. Viděl jsem však jiskřičky poznání a soucitu, jež se v jejích očích objevily při pohledu na fotku Desiree, tytéž, jako když se podívala do očí jejího otce.

„Jo, chápu.“

„Jenomže někdo toho mohl zneužít,“ prohlásila, opět s pohledem upřeným na fotku.

„Jak asi?“

„Pokud by ses chtěl dostat pod kůži někomu, kdo je položený žalem, ale nutně ne proto, abys mu pomohl, jak bys to udělal?“

„Pokud bych byl manipulativní cynik?“

„Přesně to myslím.“

„Vsadil bych na pouto sdíleného žalu.“

„Jako třeba že bys předstíral, že i tebe postihla drtivá ztráta?“

Přikývl jsem. „Tak to je stopa, po které bychom měli jít.“

„Podle mě musíme zjistit víc o Seanu Priceovi.“ Oči se jí zaleskly rostoucím vzrušením.

„Co se o něm píše v Jayových hlášeních?“

„Podíváme se. Nic, co bychom už nevěděli.“

Začala se probírat stránkami, najednou se zarazila a vzhledla ke mně s rozzářeným obličejem.

„Copak?“ Cítil jsem, že i já se usmívám, protože její nadšení bylo nakažlivé.

„Je to paráda,“ prohlásila.

„Co je paráda?“

Zvedla list papíru a zamávala jím nad nepořádkem na stole. „Tohle. Všechno tohle. Jsme zpátky ve hře, Patricku.“

„Jo, to jo.“ Až do té chvíle jsem si neuvědomoval, jak moc mi to scházelo – hledání vodítek, rozmotávání záhad, čmuchání, ten první krok, který vede k rozřešení neznámého a neřešitelného.

Jenomže úsměv mi po chvíli zmrzl na rtech, protože právě tohle vzrušení, tato posedlost odhalovat skrytá tajemství, která je někdy lepší nechat spát, mne přivedla tváří v tvář zvrácenosti a morální zkaženosti psýché Gerryho Glynna.

Táž posedlost způsobila, že se do Angieina těla zavrtila kulka, mně zůstaly jizvy na obličeji a poškozené nervy

na jedné ruce. Kvůli tomu jsem držel Angieina exmanžela Phila v náručí, když umíral vyděšený a dusící se vlastní krví.

„Dostaneš se z toho,“ chlácholil jsem ho.

„Jasně,“ odpověděl. A umřel.

A ke stejným koncům by toto pátrání, rozplétání a hledání mohlo vést znovu – mrazivé zjištění, že nejsme v pohodě, ani jeden z nás. Naše srdce a mysli jsou zastíněné, protože jsou tak křehké, ale také proto, že jsme je až příliš často nutili pojmout víc zla a špíny, než na kolik druhí snesou být jen letmo pohlédnout.

„Hele,“ popíchla mě Angie. Pořád se usmívala, ale nějak méně spokojeně. „Co je?“

Její úsměv jsem vždycky miloval.

„Nic,“ ujistil jsem ji. „Máš pravdu. Je to paráda.“

„To tedy jo.“ Plácli jsme si přes stůl. „Jsme zpátky ve hře. Zločinci, třeště se.“

„Už jsou strachy podělaní.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

HAMLIN & KOHL WORLDWIDE INVESTIGATIONS
THE JOHN HANCOCK TOWER, 32. PATRO
150 CLARENDON STREET
BOSTON, MA 02116

Zpráva z pátrání v terénu

Pro: pan Trevor Stone

Vypr.: Jay Becker, vyšetřovatel

Věc: Zmizení sl. Desiree Stoneové

16. února 1997

První den vyšetřování zmizení Desiree Stoneové, naposledy viděné v místě jejího trvalého bydliště 1468 Oak Bluff Drive, Marblehead, 12. února v 11 hod místního času.

Vyšetřovatel vyslechl pana Pietra Leoneho, hlídače v garážích na 500 Boylston Street, Boston, což vedlo k nalezení bílého Saaba Turbo z roku 1995 sl. Stoneové v druhém podlaží výše uvedených garáží. Parkovací lístek v přihrádce spolujezdce odhalil, že přijela do garáží 12. února přesně v 11.51. Podrobná prohlídka auta a jeho nejbližšího okolí neukázala na žádné násilí. Dveře zamčené a alarm zapnutý.

Kontaktovaný Julian Archerson (komorník pana Stonea), souhlasil, že vyzvedne auto slečny Stoneové z výše uvedených garáží a s použitím rezervních klíčků jej převezve do výše uvedené rezidence k bližší-

mu ohledání. Následně vyšetřovatel zaplatil panu Leonemu poplatek za pět a půl dne parkování ve výši 124 dolarů a opustil garáže. (Viz účtenka přiložená k rozpisu denních výdajů.)

Vyšetřovatel pokračoval průzkumem parků Emerald Necklace z Boston Common, přes Public Garden, Commonwealth Avenue Mall až k Fens na Avenue Louise Pasteura. Hlídačům v parcích ukázal několik fotografií slečny Stoneové, přičemž objevil tři osoby, které uvedly, že ji několikrát viděly v průběhu uplynulých šesti měsíců.

1. Daniel Mahew, 23, student, Berklee College of Music.

Uvedl, že sl. Stoneovou viděl při nejméně čtyřech různých příležitostech sedět na lavičce v Comm. Ave. Mall mezi Massachusetts Avenue a Charlesgate East. Jím udaná data jsou pouze přibližná, ale vztahují se k třetímu srpnovému týdnu, druhému zářijovému týdnu, druhému říjnovému týdnu a prvnímu listopadovému týdnu. Zájem pana Mahewa o sl. Stoneovou byl romantické povahy, ale z její strany se setkal s nedostatečnou odezvou. Pokusil se s ní zapříst hovor, ale ve dvou případech sl. Stoneová odešla, ve třetím případě ho ignorovala a v případě čtvrtého pokusu pana Mahewa, podle jeho svědectví, postříkala pepřovým či slzným sprejem.

Pan Mahew dále uvedl, že ve všech čtyřech případech byla sl. Stoneová naprosto sama.

2. Agnes Pascherová, 44, bez trvalého bydliště.

Svědectví paní Pascherové považuje vyšetřovatel za nevěrohodné z důvodu zjevného požívání alkoholu a dalších návykových látek (heroin). Paní Pascherová uvedla, že viděla sl. Stoneovou dvakrát – v obou případech v září (přibližně) – v Boston Common. Sl. Stoneová údajně posedávala na trávě na rohu Beacon a Charles Street a krmila veverka slunečnicovými semínky. Paní Pascherová se ne-

pokusila o bližší kontakt se sl. Stoneovou, které přezdívá „veverčí děvče“.

3. Herbert Constanza, 34, technik, bostonský odbor parků a rekreace

Pan Constanza viděl sl. Stoneovou v rozmezí od poloviny srpna do začátku listopadu mnohokrát. Mluví o ní jako o „smutné a krásné dívce“, která sedávala pod stromem v severozápadní části Public Garden. Jeho kontakt s ní se omezil na „zdvořilé pozdravení“, na něž většinou neodpověděla. Pan Constanza je přesvědčený, že je slečna Stoneová básnířka, i když ji nikdy neviděl cokoli psát.

Upozorňuji, že sl. Stoneová byla naposledy spatřena na počátku listopadu, kdy se podle svých slov setkala s mužem, kterého označila za Seana Price.

Počítačové vyhledávání v celostátním seznamu NYNEX našlo shodu se jménem Sean Price nebo S. Price ve 124 případech. Státní DMV snížilo toto číslo na 19 s ohledem na předpokládaný věk 25–35 let. Sl. Stoneová neuvedla o Seanu Priceovi nic bližšího kromě přibližného věku a barvy pleti (běloch). Nalezených 19 shod bylo následně s ohledem na etnicitu dále zredukováno na šest.

Následující den začne vyšetřovatel s kontaktováním a výsledkem šesti nalezených Seanů Priceů.

S úctou
Jay Becker
Vyšetřovatel

Kopie hlášení: p. Hamlyn, p. Kohl, p. Keegan, pí Tarnoverová.

Angie vzhledla od hlášení a promnula si oči. Seděli jsme vedle sebe a četli stránky hlášení současně.

„Bože,“ povzddechla si, „ten je ale důslednej.“

„Celej Jay,“ přitakal jsem. „Vzor pro nás všechny.“

„Jen se přiznej,“ rýpla si, „je to tvůj hrdina.“

„Hrdina?“ zopakoval jsem po ní nevěřícím tónem. „Je to můj bůh. Jay Becker by dokázal najít Hoffu a ani by se u toho nepotil.“

Poklepala na jeho hlášení. „Ale přesto měl očividně problém najít Desiree Stoneovou a Seana Price.“

„Neztrácejme víru,“ opáčil jsem a obrátil list.

Jayova prověrka šesti Seanů Priceů zabrala tři dny a žádný zázrak z ní nevzešel. Jeden Price seděl až do prosince 1995. Další byl paraplegik a invalida. Třetí pracoval jako výzkumný chemik pro Genzyme Corporation a podílel se celý podzim na projektu UCLA. Sean Edward Price z Charlestownu se příležitostně živil jako pokrývač, ale rasista byl na plný úvazek. Na Jayovu otázku, jestli někdy v poslední době navštívil Public Garden nebo Boston Common, odpověděl: „Když jsou tam buzny, liberálové a čmoudi, co žebraj vo drobáky, aby si mohli koupit fet? Povidám ti, kámo, že by celý centrum měli obehnat zdí a vypálit to tam do základů.“

Sean Robert Price z Braintree byl obtloustlý, plešatý obchodní manažer jedné textilky, který se podíval na fotku Desiree Stoneové a prohlásil: „Kdyby se ženská, co vypadá jako tahle, na mě jen podívala, dostal bych v tu chvíli infarkt.“ A protože do jeho rajonu patřil South Shore a horní Cape, nemohl si udělat výlet do centra Bostonu, aniž by si toho někdo nevšiml. Jeho šéf Jaye ujistil, že se jedná o příkladného zaměstnance.

Sean Armstrong Price z Doveru se živil jako finanční poradce a pracoval pro Shearsona Lehmana. Schovával se

před Jayem tři dny. V hlášeních už se začínaly objevovat náznaky Jayova podráždění, než konečně Price vyhmátl, když bavit klienty v Grillu 23. Jay si nebral servítky a rovnou se ho zeptal, proč se mu vyhýbá. Price (který Jaye považoval za kontrolora SEC) se na místě přiznal k finančním podvodům: klientům doporučoval, aby nakoupili akcie potápějících se firem, do kterých již Price sám investoval skrz nastrčené společnosti. Jak Jay zjistil, Price už takhle podváděl celé roky a během října a počátku listopadu Sean Armstrong Price hodně cestoval – na Kajmanské ostrovy, Malé Antily a do Curychu, aby tam uklidil peníze, které neměl mít.

O dva dny později stálo v Jayově hlášení, že jeden z těch klientů Price nahlásil SEC a podvodníka zatkli v jeho kanceláři na Federal Street. V Jayových hlášeních se dalo mezi řádky vyčíst, že považoval Price za příliš velkého pitomce a slizouna, co byl natolik posedlý penězi, že by se nikdy nezmohl a ani nepokusil navázat kontakt s Desiree.

Kromě prověrky šesti Priceů Jay ovšem nijak nepokročil a v hlášeních z dalších pěti dnů začínala být patrná bezradnost. Hrstka bližších přátel Desiree s ní ztratila kontakt po matčině smrti. S otcem spolu mluvili jen zřídka a Lurchovi ani Vajíčkovi se tuplem nesvěřovala. S výjimkou nastříkání pepřáku do očí Daniela Mahewa se během výletů do centra chovala naprosto nenápadně a neměla žádné potíže. Kdyby nebyla tak krásná, jak poznamenal Jay, nejspíš by si jí vůbec nikdo nevšiml.

Ode dne, kdy zmizela, nepoužila žádnou ze svých kreditek, nevypsala žádný šek, nedotkla se peněz na účtě, ve svěřeneckém fondu ani úspor. Prověrka jejího telefonního čísla ukázala, že mezi červencem a datem zmizení nikomu netelefonovala.

„Žádné telefonní hovory,“ zapsal Jay v hlášení z 20. února a červeně tuto informaci podtrhl.

Jay Becker si nikdy nic nepodtrhával, a tak jsem usoudil, že v tu chvíli už zklamání, že s případem nedokáže pohnout, a uražená profesní pýcha přerostly v posedlost. „Jako by ta kráska nikdy neexistovala,“ napsal 22. února.

Trevor Stone zaznamenal neprofesionální zmínku a ráno třiadvacátého kontaktoval Everetta Hamlyna. Následně se v domě Trevora Stonea konala mimořádná schůzka, již se účastnili Hamlyn, Kohl, Trevor Stone a Jay. Trevor Stone nám dal k dispozici i přepis oné schůzky.

HAMLYN: Musíme si promluvit o povaze této zprávy.

BECKER: Byl jsem unavený.

KOHL: Hodnotící subjektivní výraz jako „kráska“? V dokumentu, o němž víte, že bude v rámci firmy dostupný? Na co jste myslel, pane Beckere?

BECKER: Opakuji, že jsem byl unavený, pane Stone, omlouvám se.

STONE: Obávám se, že ztrácíte profesionální odstup, pane Beckere.

HAMLYN: S prominutím, pane Stone, podle mne už náš operativec profesionální odstup ztratil.

KOHL: Jednoznačně.

BECKER: Stahujete mne z případu?

HAMLYN: Pokud bude pan Stone souhlasit s tímto naším doporučením.

BECKER: Pane Stone?

STONE: Poskytněte mi důvod, proč bych neměl, pane Beckere. Konec konců jde o život mé dcery.

BECKER: Pane Stone, připouštím, že na mne začalo doléhat zklamání. Jakékoli hmatatelné důkazy, ať již o zmizení

vaší dcery nebo o Seanu Priceovi, o němž se vám zmínila, prostě nejsou. To zklamání způsobilo chvilkovou dezorientaci. Připouštím, že to, co jsem od vás o vaší dceři slyšel, co vypověděli svědci, a nepochybně i její fyzický vzhled přispěly k neprofesionálnímu přístupu. To nepopírám, ale už jsem blízko. Najdu ji.

STONE: Kdy?

BECKER: Brzy. Velmi brzy.

HAMLIN: Pane Stone, doporučuji vám, abyste nám dovolil nasadit na případ jiného operativce, který by vedl pátrání po vaší dceři.

STONE: Dávám vám tři dny, pane Beckere.

KOHL: Pane Stone!

STONE: Máte tři dny na to, abyste předložil přesvědčivý důkaz, co je s mou dcerou.

BECKER: Děkuji vám, pane. Děkuji. Velice vám děkuji.

„To je zlý,“ usoudil jsem nahlas.

„A co?“ vyzvídala Angie a zapálila si.

„Ten přepis je na nic až na poslední řádku. Choval se servilně, až podlízavě.“

„Poděkoval Stoneovi, že mu zachránil práci.“

Zavrtěl jsem hlavou. „To mi k Jayovi nesedí. Má svou hrdost. Abys z něj vymáčkla prostý »dík«, musela bys ho přinejmenším vytáhnout z hořícího auta. Rozhodně není »děkovací« typ. Na to je moc velké frajer. A Jay, kterýho znám, by nepanáčkoval, ani kdyby ho chtěli stáhnout z případu.“

„Stejně už byl na lopatkách. Hele, jen se podívej na posledních pár hlášení ještě před tou schůzkou.“

Vstal jsem a začal jsem přecházet sem tam po kuchyni.

„Jay dokáže najít kohokoli.“

„To tvrdíš ty.“

„Jenomže během týdne práce na tomhle případu nenašel nic. Ani Desiree, ani Seana Price.“

„Možná hledal dobře, ale na blbým místě.“

Naklonil jsem se nad stůl, zakroužil hlavou, abych si uvolnil ztuhlý krk, a znovu se zadíval na Desiree Stoneovou. Na snímku seděla na zahradní houpačce v Marblehead, smála se a její jasně zelené oči se dívaly přímo do objektivu. Husté vlasy barvy medu měla rozpuštěné, vytahány svetr a otrhané džíny, ze kterých jí vykukovaly bosé nohy, doplňovaly zářivě bílé zuby v oslňujícím úsměvu.

Bezpochyby měla fascinující oči, ale pohled k ní přitahovalo mnohem víc věcí. Měla v sobě to, co by hollywoodský produkční označil jako „kouzlo osobnosti“. Byť zamrzlá v čase na fotce, stále z ní vyzařovalo zdraví, životní síla a přirozená smyslnost. Byla to podivná směs zranitelnosti a síly, požívačnosti a nevinnosti.

„Máš naprostou pravdu,“ podotkl jsem.

„Co tak najednou?“ rýpla si.

„Vážně je nádherná.“

„Tak to bez debaty. Dala bych nevím co, abych ve starém svetru a odrbaných džínách vypadala tak skvěle jako ona. Bože, vždyť to vypadá, že si vlasy nečesala aspoň týden, ale pořád je nádherná.“

Zaculil jsem se na ni. „V soutěži krásy bys jí šlapala na paty, Ange.“

„Nech toho.“ Típla cigaretu a zadívala se na fotku. „Jsem hezká. Fajn. Někomu můžu připadat i krásná.“

„Nebo nádherná. Oslňující, okouzlující, přenád–“

„Fajn,“ přerušila mě. „Dobrá. Někomu. Jen někomu, ale ne všem. Hodně chlapů by řeklo, že nejsem jejich typ, že jsem trochu příliš tmavá, příliš malá, zkrátka něčeho až příliš, něčeho málo.“

„Pro dobro věci,“ přitakal jsem, „souhlasím. Pokračuj.“

„Jenomže pokud jde o ni,“ poklepala ukazováčkem na čelo Desiree, „nenašel bys jedinýho chlapa, kterému by se nelíbila.“

„Je to kus,“ podotkl jsem.

„Kus?“ zopakovala nevěřicně. „Patricku, ona je dokonalá.“

* * *

Dva dny po mimořádné schůzce s Trevorem Stonem v jeho domě udělal Jay Becker něco, co by se dalo považovat za důkaz, že dopadl na samé dno, kdyby se neukázalo, že to byl geniální tah.

Stal se Desiree Stoneovou.

Přestal se holit, nečesal se a začal vypadat neupraveně, přestal jíst. V drahém, leč hodně uváleném obleku se vydal po stopách Desiree po Emerald Necklace. Tentokrát ne jako vyšetřovatel, ale tak jako ona.

Vysedával na téže lavičce v Commonwealth Avenue, na témže kousku trávníku v Common, pod týmž stromem v Public Garden. Jak uvedl v hlášení, zpočátku doufal, že ho někdo – se štěstím Sean Price – osloví v domnění, že Jay je zranitelný, zdrcený utrpenou ztrátou. Jenomže nic takového se nestalo, a tak se pokusil dostat se do rozpoložení, v jakém podle něho byla v posledních týdnech před svým zmizením Desiree. Díval se na totéž, co ona, naslouchal stejným zvukům jako ona, čekal a modlil se stejně jako nejspíš ona, za kontakt, za konec žalu, za pochopení, za spřízněnou duši.

„Žal,“ napsal Jay do jedné ze zpráv. „Pořád se vracím k jejímu žalu. Co by jej mohlo utěšit? Co s ním dělat? Jak se k němu přiblížit?“

Po většinu času sám v zimou sevřených parcích, s pohledem zastřeným poletujícím sněhem, Jay skoro přehlédl,

co měl přímo před očima, s hlavou plnou neveselých myšlenek a úvah, protože ten případ už ho trápil devět dnů.

Žal, omílal si pořád dokola. Žal.

A potom ho z lavičky na Commonwealth Avenue uviděl. Uviděl ho z trávy v Common. Viděl ho i zpod stromu v Public Garden.

Žal.

Ne pocit, ale malou zlatavou tabulku.

Úleva od žalu, s. r. o.

Přímo proti lavičce v Commonwealth Avenue se skvěl zlatý štítek na fasádě ústředí a další na dveřích Terapeutického střediska Úlevy od žalu na Beacon Street. A provozní kancelář Úlevy od žalu, s. r. o. se nacházela o pouhý blok dál, ve vile z červených cihel na Arlington Street.

Úleva od žalu, s. r. o. Jay Becker se musel potřhat smíchy, když ho to konečně trklo.

O dva dny později, poté, co ohlásil Trevoru Stoneovi a Hamlynovi s Kohlem, že nashromáždil dostatek důkazů, jež ukazují na to, že Desiree Stoneová navštívila Úlevu od žalu, s. r. o. a že se jedná o společnost natolik pofiderní, aby ji úřady zakázaly, Jay přešel do utajení.

Navštívil kancelář Úlevy od žalu a požádal o pohovor s poradcem. Tomu následně předhodil smyšlený příběh o práci pro humanitární misi OSN ve Rwandě a potom v Bosně (což přátelé Adama Kohla v OSN při ověřování potvrdili) a předstíral, že se totálně zhroutil a citově, morálně i psychicky vyhořel.

Toho večera se zúčastnil „intenzivního semináře“ pro akutní oběti žalu. V nahrávaném rozhovoru 27. února v brzkých ranních hodinách sdělil Everettu Hamlynovi, že Úleva od žalu dělí klienty do šesti kategorií: stupeň 1 (Otupělí); stupeň 2 (Sklíčený); stupeň 3 (Vážný stav vyka-

zující nepřátelství nebo emoční odcizení); stupeň 4 (Kritický); stupeň 5 (Hraniční) a stupeň 6 (Zlomový).

Jay vysvětlil, že „hraniční“ znamená, že klient dospěl do stavu, že musí buď dojít k implozi nebo smíření.

Konzultanti Úlevy doporučují těm se stupněm 5, aby se zapsali do Útočiště, aby se dalo určit, jestli jim hrozí šestý stupeň nebo ne. A šťastnou shodou náhod, pokračoval Jay, následujícího dne, 28. února, odjíždí z Bostonu další skupina do Útočiště v Nantucketu.

Po telefonické konzultaci s Trevorem Stonem schválili Hamlyn a Kohl výdaj ve výši dvou tisíc dolarů a Jay odjel do Útočiště.

„Byla tady,“ tvrdil v telefonním hovoru Everettu Hamlynovi. „Desiree tu byla. Byla na ředitelství Úlevy od žalu na Comm. Ave.“

„Jak to víte?“

„V zasedací místnosti visí informační nástěnka. Jsou na ní všemožné polaroidy – obvyklé večírky na Den díkůvzdání, teď-už-jsme-všichni-zase-úplně-přičetní, a další pitomosti. Viděl jsem ji na jednom z těch snímků. Našel jsem ji, Everette. Už jsem blízko.“

„Buďte opatrný, Jayi,“ mírnil ho Everett Hamlyn.

A Jay se jeho radou řídil. První březnový den se v pořádku vrátil z Nantucketu. Zavolal Trevoru Stoneovi a sdělil mu, že právě dorazil do Bostonu a do hodiny by se mohl zastavit v Marbleheadu s hlášením.

„Našel jste ji?“ vyzvídal Trevor Stone.

„Žije.“

„Jste si tím jistý?“

„Jak jsem řekl, pane Stone,“ odpověděl Jay, jemuž se vrátila část ztraceného sebevědomí, „nikdo se neschová tak dobře, aby ho Jay Becker nenašel. Nikdo.“

„Kde jste teď? Pošlu pro vás auto.“

Jay se zasmál. „S tím si nelamte hlavu. Jsem tak dvacet mil od vás. Za chvíli jsem tam.“

A někde v rozmezí těch dvaceti mil zmizel i Jay.

PÁTÁ KAPITOLA

„Fin de siècle,“ prohlásila Ginny Reganová.

„Fin de siècle,“ zopakoval jsem. „To je.“

„Trápí vás to?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ opáčil jsem. „Vás ne?“

Ginny Reganová pracovala jako recepční na ústředí Úlevy od žalu, s. r. o., a připadala mi trochu mimo. Nevychítal jsem jí to. Nejspíš netušila, jaký je rozdíl mezi *fin de siècle* a bicyklem, což bych taky nevěděl, kdybych se před návštěvou u nich nepoučil ve výkladovém slovníku. A jak to tak bývá, zatímco jsem dál hnětl z pšouku kuličku, zabloudil jsem v myšlenkách. Chico Marx, opakoval jsem si dokola, Chico Marx. Co by z tohohle rozhovoru dokázal vytřískat Chico Marx?

„Inu,“ kroutila se Ginny, „nejsem si jistá.“

„Nejste si jistá?“ plácl jsem dlaní do pultu před ní. „Jak si můžete nebyť jistá? Fin de siècle není jen tak nějaká prkotina, to je sakra vážná věc. Konec tisíciletí, naprostý chaos, nukleární Armagedon, švábi velcí jako range rovery.“

Ginny na mne vrhla bojácný pohled, zatímco se chlápek v umolousaném hnědém obleku soukal do kabátu v kanceláři za ní a sunul se k dvířkům, která spolu s Gininým pultem oddělovala vstupní halu od kanceláře.

„Jistě,“ souhlasila Ginny. „Samozřejmě je to velice vážná věc, ale –“

„Vždyť to bije do očí, Ginny. Tato společnost se rozkládá a rozpadá. Všimněte si důkazů – Oklahoma City,

Světový obchodní centrum, David Hasselhoff. Znamení jsou všude.“

„Nashle, Ginny,“ zahuhlal muž v kabátě a otevřel si dvířka.

„Nashle, Frede,“ pípá Ginny.

Fred se podíval na mě.

Usmál jsem se na něj. „Nashle, Frede.“

„Ehm, no,“ zamumlal Fred, „mějte se.“ A odešel.

Sklouzl jsem pohledem na hodiny na zdi za Ginniným ramenem: 17.22. Alespoň pokud mi bylo známo, všechen personál už odešel. Všichni až na Ginny. Chudinka Ginny.

Několikrát jsem se poškrabal vzadu na krku, což byl smluvený signál pro Angie, že je „čistý vzduch“, a upřel na Ginny šilený, vizionářský a vyšinutý pohled.

„Je těžké ráno vstát,“ prohlásil jsem. „Velmi těžké.“

„Trpíte deprese!“ vyhrkla Ginny s úlevou, protože právě pochopila, co jí až do té chvíle unikalo.

„Žalem, Ginny, žalem.“

Při zvuku svého jména se ošila, ale vzápětí se usmála.

„Trápí vás, ten, ehm, fin-de-sekles?“

„Fin de siècle,“ opravil jsem ji. „Ano. Velmi mě trápí. Sice neschvaluji jeho metody, to musím zdůraznit, ale Ted Kaczynski měl nejspíš pravdu.“

„Ted,“ zopakovala.

„Kaczynski,“ doplnil jsem ji.

„Kaczynski.“

„Unabomber,“ napověděl jsem jí.

„Unabomber,“ protáhla.

Usmál jsem se na ni.

„Ahá! Unabomber!“ Pohled se jí projasnil a zaplavilo ji nadšení, když se zbavila tíhy, která ji tlačila k zemi. „Už chápu.“

„Vážně?“ naklonil jsem se k ní.

Pohled jí znovu zastřel zmatek. „Ne, nechápu.“

„A tak,“ narovnal jsem se.

V zadním rohu kanceláře za Ginniným pravým ramenem se otevřelo okno. Zima, uvědomil jsem si. Začne jí být zima na záda.

Znovu jsem se naklonil přes pult. „Moderní kritická reakce na to nejlepší z populární kultury mne mate, Ginny.“

Ošila se a znovu se usmála. Nejspíš to tak dělá vždycky. „Ano, to jistě.“

„Naprosto mate,“ pokračoval jsem. „A onen zmatek vede k hněvu a hněv ústí v depresi a deprese,“ zvýšil jsem hlas a úmyslně hřímal, když Angie vklouzla dovnitř a seskočila z parapetu. Ginniny oči se rozšířily do rozměrů frisbee. Nespouštěla ze mě pohled a levačkou zašátrala v zásuvce. „A deprese jsou živnou půdou žalu! Skutečného žalu. Nelze si nic namlouvat. Dekadence v umění a kritické myšlení a konec milénia a doprovodný pocit fin de siècle.“

Angieina ruka v rukavičce tiše zavřela okno.

„Pane...“ začala Ginny.

„Doohan,“ představil jsem se. „Deforest Doohan.“

„Pane Doohane,“ pokračovala, „nejsem si jistá, jestli žal je ten správný výraz pro vaše obtíže.“

„A Björk,“ nedal jsem se. „Vysvětlete mi Björk.“

„No, to neumím,“ opáčila, „ale jsem si jistá, že Manny ano.“

„Manny?“ zeptal jsem se, zatímco se za mnou otevřely dveře.

„Ano, Manny,“ potvrdila mi s úsměvem, v němž se zračilo uspokojení. „Manny je jeden z našich konzultantů.“

„Jeden z vašich konzultantů se jmenuje Manny?“

„Zdravím, pane Doohane,“ zahlaholil Manny a nakráčel přede mne s napřaženou pravicí.

Manny, jak jsem se přesvědčil, když jsem si málem vykroutil krk, abych mu viděl do tváře, byl obr. Manny byl kolos. Manny, a to musím podtrhnout, nebyl člověk. Byla to průmyslová budova s nohama.

„Zdravím, Manny,“ zaševelil jsem, zatímco moje dlaň zmizela v jedné z lapaček připevněných k jeho zápěstím.

„Zdraví potřebujete především, pane Doohane. Copak máte za problém?“

„Žal,“ odpověděl jsem.

„Toho je všude spousta,“ potvrdil Manny. A usmál se.

* * *

Spolu s Mannym jsme opatrně kráčeli po namrzlých chodnících a ulicích kolem Public Garden k Terapeutickému středisku Úlevy od žalu na Beacon Street. Manny mi vlídně vysvětlil, že jsem udělal obvyklou, leč pochopitelnou chybu a omylem hledal pomoc v ústředí Úlevy od žalu, i když mé potíže zjevně vyžadují terapii.

„Zjevně,“ souhlasil jsem.

„Tak co vás trápí, pane Doohane?“ Manny měl na kolos jeho rozměrů neuvěřitelně měkký hlas, z něhož číselna moudrost, vyrovnanost a upřímný zájem vlídného strýčka.

„No, to přesně neumím pojmenovat, Manny,“ odpověděl jsem, zatímco jsme čekali na zelenou na rohu Beacon a Arlington Street. „V poslední době mě zmáhá smutek nad vším kolem. Nad světem, nad Amerikou.“

Manny mě něžně vzal za loket a provedl mě náhlou mezerou v provozu. Měl pevný a silný stisk a rozhodný krok člověka, který neví, co je strach nebo váhání. Jakmile jsme přešli na protější stranu Beacon Street, pustil můj loket a pokračovali jsme v čerstvém větru dál na východ.

„V jakém oboru pracujete, pane Doohane?“